എല്ലാ മാസവും
ആദ്യത്തെ ആഴ്ച

ദീപനാളം
കുട്ടികളോടൊപ്പം

- ആകർഷകമായ വ്യക്തിത്വത്തിനുള്ള രസതന്ത്രങ്ങൾ
- കാര്യക്ഷമത കൂട്ടാനുള്ള വിജയമന്ത്രങ്ങൾ
- വിജയികളുടെ നേരറിവുകളും അനുഭവങ്ങളും
- മഹത്തുക്കളുടെ പ്രചോദനാത്മകചിന്തകൾ
- കുട്ടികളുടെ സർഗരചനകൾക്ക് ഒരു തുറന്ന വേദി.

നിനു പി. രാജു

'നസ്രേത്തിൻ നാട്ടിലെ' കുഞ്ഞുപാട്ടുകാരി

നിയ ചാർളി

ഒരു കൊല്ലത്തോളം നീണ്ടുനിന്ന കൊവിഡ് പ്രതിസന്ധികൾക്കുശേഷം സിനിമാ കൊട്ടകകളിലെത്തിയ മമ്മൂട്ടിച്ചിത്രമായ 'ദി പ്രീസ്റ്റ്' ബോക്സ് ഓഫീസ് റെക്കോഡുകളെ ഭേദിച്ച് മുന്നേറുകയാണ്, ഒപ്പം 'നസ്രേത്തിൻ നാട്ടിലെ പാവനേ മേരിമാതേ...' എന്ന ഭക്തിസാന്ദ്രമായ ഗാനവും. അതിമനോഹരമായ ഈ പാട്ടിലൂടെ ഗാനാലാപനരംഗത്ത് തന്റെ സ്ഥാനമുറപ്പിക്കുകയാണ് നിയ ചാർളി എന്ന ആറാം ക്ലാസ്സുകാരി. കോഴിക്കോട്, പുല്ലൂരാംപാറ പെരിയപ്പുറം വീട്ടിൽ ചാർളി ജോസഫിന്റെയും നിത്യ ചാർളിയുടെയും മകളാണ് നിയാ ചാർളിയെന്ന ഈ കൊച്ചുമിടുക്കി.

ചെറുപ്പംമുതൽ നന്നായി പാടുന്ന നിയ, സ്കൂളിലും ദൈവാലയഗായകസംഘത്തിലുമൊക്കെ സജീവമായിരുന്നു. ഫ്ളവേഴ്സ് ടിവിയുടെ കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കായുള്ള മ്യൂസിക്കൽ റിയാലിറ്റി ഷോയിൽ ഓഡിഷനു പോയെങ്കിലും മത്സരിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചില്ല. നിരാശപ്പെടാതെ തന്റെ അവസരത്തിനായി പ്രാർത്ഥനയോടെ കാത്തിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പുല്ലൂരാംപാറയിലെ ബഥാനിയ ധ്യാനകേന്ദ്രത്തിൽ അമ്മയോടൊപ്പം ധ്യാനത്തിനു പോയി. ആ ദിവസം അവിടെ മറ്റൊരു പ്രോഗ്രാം അവതരിപ്പിക്കാൻ പ്രശസ്ത സംഗീതസംവിധായകനും ഗായകനുമായ അൽഫോൺസ് ജോസഫും വന്നിരുന്നു. അവിടെവച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുകയും പാട്ടു പാടുകയും ചെയ്തു. നിയയുടെ ശബ്ദം വളരെയേറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട അദ്ദേഹം തന്റെയൊരു ആൽബത്തിൽ പ്രവേശനോത്സവഗാനം പാടാൻ നിയയ്ക്ക് അവസരം കൊടുത്തു. എന്നാൽ, അതു പുറത്തിറങ്ങിയില്ല. അതിനുശേഷമാണ് 'ലോനപ്പന്റെ മാമ്മോദീസ' എന്ന സിനിമയിൽ പാടാനുള്ള അവസരം അദ്ദേഹംതന്നെ നൽകിയത്. 'ചിങ്കാരിയാം പൂങ്കുയിലും ചങ്ങാതിയാം മുയലും...' എന്ന ആ ഗാനം വളരെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ചലച്ചിത്രപിന്നണിഗാനരംഗത്ത് തന്റെ പ്രഥമഗാനം പാടിക്കഴിഞ്ഞ് നിയ ഫ്ളവേഴ്സ് ടോപ്പ് സിംഗറിന്റെ ഫ്ളോറിൽ അതിഥിയായെത്തുകയും ജഡ്ജസിന്റെ മുമ്പിൽ ഗാനം ആലപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരിക്കൽ അവസരം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട അതേ ഫ്ളോറിലേക്ക് ഒരു പിന്നണിഗായികയായുള്ള ആ വരവ് ഏറെ അഭിമാനം നിറഞ്ഞതായി. ടോപ്പ് സിംഗറിൽ ഒരിക്കൽ അവസരം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ഫ്ളവേഴ്സ് ചാനൽ എന്നെ മനഃപൂർവ്വം തള്ളിക്കളഞ്ഞതല്ല. എന്നേക്കാൾ നന്നായി പാടുന്ന കുട്ടികൾ അവിടെയുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അവസരം കിട്ടാതിരുന്നതാണെന്നായിരുന്നു നിയയുടെ വിനയാന്വിതമായ മറുപടി. കഴിഞ്ഞ വർഷം പുറത്തിറങ്ങിയ 'അറിയുന്നു ഞാൻ എന്നേശുവേ അതിരറ്റ നിന്റെ സ്നേഹം...' എന്ന നിയ പാടിയ ഭക്തിഗാനം വലിയ ഹിറ്റായിരുന്നു. നിയയുടെ പുതിയ ചില ഭക്തിഗാനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അണിയറയിൽ ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

'ദി പ്രീസ്റ്റി'ലെ ഒരു ഗാനത്തിന് ലീഡ് പാടാൻ ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടിയെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സംഗീതസംവിധായകൻ രാഹുൽ രാജിനോട് അൽഫോൺസ് ജോസഫ് തന്നെയാണ് നിയയുടെ കാര്യം പറഞ്ഞത്. നിയയുടെ പാട്ട് ഇഷ്ടപ്പെട്ട രാഹുൽരാജ് 'നസ്രേത്തിൻ നാട്ടിലെ' എന്ന പാട്ടു പാടാൻ നിയയ്ക്ക് അവസരം വൽകി. ഗായിക മെറിൻ ഗ്രിഗറിയും ആ ഗാനത്തിൽ കൂടെ പാടുന്നുണ്ട്.

ഈ ഗാനത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാകാൻ കഴിഞ്ഞതും, അതൊരു മാതാവിന്റെ പാട്ടുതന്നെയായതുമെല്ലാം വിസ്മയത്തോടും സന്തോഷത്തോടും നന്ദിയോടും കൂടിയാണ് നിയ ഓർക്കുന്നത്.

കോഴിക്കോട് തിരുവമ്പാടി ഇൻഫന്റ് ജീസസ് ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിൽ ആറാം ക്ലാസ്സ് വിദ്യാർത്ഥിനിയായ നിയ ഏഴാമത്തെ വയസ്സു മുതൽ സംഗീതം അഭ്യസിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ആനന്ദ് കാവുവട്ടത്തിന്റെ കീഴിലാണ് ശാസ്ത്രീയസംഗീതം പഠിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ കലകളെ ആവോളം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച വന്ദ്യവൈദികൻ ആബേലച്ചന്റെ കുടുംബത്തിലാണ് നിയയുടെ ജനനം. സഹോദരൻ അജയ് ചാർളി.

പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന അവസരങ്ങൾ കൈയെത്തും ദൂരത്തു വന്നിട്ട് വഴുതിമാറിപ്പോകുമ്പോൾ നിരാശ തോന്നാം, അത് മനുഷ്യസഹജമാണ്. എന്നാൽ നിരാശപ്പെടാതെ പ്രാർത്ഥനയോടും പരിശ്രമങ്ങളോടും കൂടി കാത്തിരുന്നാൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി അവസരം കൈവരുമെന്ന് സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളിലൂടെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് നിയ ചാർളിയെന്ന ഈ കൊച്ചുമിടുക്കി.

പുതിയൊരു നാളെ

വേദനയാൽ പുളയുമ്പോൾ,
ഓർമകളാലുരുകുമ്പോൾ
കടലിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്കു മറയുന്ന
സൂര്യനെ കണ്ടു ഞാൻ നിൽക്കേ...
വമ്പൻ തിരമാലകൾക്കും
കൊടുങ്കാറ്റിനും കീഴടങ്ങാത്തവൻ,
പ്രണയതീരങ്ങൾക്കും സൗഹൃദസന്ധ്യകൾക്കും
മയങ്ങാത്തവൻ
വെറുമൊരു ആരാധനയല്ലവനോടെനിക്ക്...
തന്റെ വേദനകളെയും ദുഃഖങ്ങളെയും
കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കിറക്കിവച്ച്
പുതിയ ശോഭയായി, പ്രകാശമായി
നല്ലൊരു നാളെയെ സമ്മാനിക്കുന്നവൻ...
കണ്ണീരിനാൽ കാഴ്ചകൾ മങ്ങുമ്പോൾ
വേദനയുടെ തീച്ചൂളയിൽ വീണുരുകുമ്പോൾ
സ്വയമെരിഞ്ഞ് ലോകത്തെ പ്രണയിക്കുന്നവനേ,
എന്നും നീയെനിക്ക് അതിശയം.
നിശയുടെ മടിയിൽ മയങ്ങുമ്പോൾ
പുതിയൊരു നാളെയെ പ്രതീക്ഷിച്ച്
നിന്റെ മടങ്ങിവരവിനായി
അക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു ഞാൻ...
നാളെയുടെ വേദനകൾ അലട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും
പുതിയ സൂര്യനെ വരവേല്ക്കുന്നു ഞാൻ
എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ നിന്നെപ്പോലെ
ഉദിച്ചുപൊങ്ങും ഞാനും....

റോസ്മി തോമസ്
B Sc Maths
BVM College
Cherpunkal

കഥ

മാറ്റത്തിന്റെ വരമ്പുകൾ

ആഷിൻ അനിൽ
Class : XI
OLL HSS
Uzhavoor

അടുപ്പിലെ പുക മുഖത്തേക്കു തട്ടി കണ്ണു നീറുമ്പോഴും ദേഷ്യമൊന്നും തോന്നിയില്ല. ഇനിയൊന്നുമില്ല. യാത്ര തിരിക്കാനുള്ള എല്ലാം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരോടും യാത്ര പറഞ്ഞു. എങ്കിലും...

വേണ്ട, മാളു അത് വേണ്ടെന്നു തീരുമാനിച്ചതാണ്. കഫമിളക്കി ചുമച്ചുകൊണ്ട് അമ്മ അടുക്കളയിലേക്കു വന്നു. ''മാളൂ...''

എന്തോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് ചുമയ്ക്കാനുള്ള ഭാവത്തിൽ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കാതെ അമ്മ നിന്നു. മാളുവിനോടെന്തോ പറയാനുണ്ടെന്ന് അമ്മയുടെ മുഖത്തു വ്യക്തമായിരുന്നു. മാളുവൊന്നും സംസാരിക്കാതെ അവരെ നോക്കിനിന്നു.

''ഞാൻ പറയാൻ വന്നത്, നീ വീട്ടിലേക്കു പോണില്ല്യേ. തൃശൂർക്കു പോയിച്ചാ പിന്നെന്നാ മടക്കോന്ന് നിശ്ചയില്ല്യല്ലോ.''

''ഞാൻ പോണില്ല്യാന്നു വച്ചതാ.''

''അതെന്താ?''

മാളുവൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അമ്മ സംസാരിക്കാൻ പോകുന്നത് ഇതുതന്നെയാണെന്ന് അവൾ മുൻകൂട്ടിക്കണ്ടിരുന്നു.

''നിക്കറിയാം, നിനക്കവിടെ ഓർക്കാൻ നല്ലതൊന്നുമില്ല്യാന്ന്. എങ്കിലും നിന്റെ വീടല്ല്യേ. നിന്നെ അവിടുന്നല്ല്യേ ഇങ്ങോട്ടേക്കു വേളി കഴിച്ചത്. ചെന്ന് കണ്ടില്ല്യാച്ചാ ലക്ഷ്മി എന്തൊക്കെ പുലമ്പൂന്ന് ആര് കണ്ടു.''

മാളു മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. എവിടെയും നോട്ടമുറപ്പിക്കാതെ ഭിത്തിയോടു ചേർന്നുനിന്നു.

''നാരായണ... നാരായണ...''

കുറച്ചുനേരം മാളുവിനെ നോക്കിനിന്നശേഷം അമ്മ മുറിയിലേക്കു പോയി. അപ്പോഴും മാളു തന്റെ കൈകളിൽ അടുപ്പിലൂതുന്ന കുഴൽ ഞെരിച്ചുപിടിച്ചു.

വീട്; അങ്ങനെയൊന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ട് വർഷങ്ങൾ ഏറെക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏഴാം വയസ്സിൽ കൈവിട്ടുപോയതാണ്, എല്ലാവരും വാത്സല്യത്തോടെ തഴുകുന്ന ആ സൗഭാഗ്യം. അന്നുമുതൽ പ്രവാസിയാണ്, അതങ്ങനെതന്നെ തുടരുന്നു.

അമ്മ. അതൊരോർമ മാത്രമാണ്. വാത്സല്യത്തിന്റെ ഓർമ. ആവശ്യങ്ങൾ എന്തും നിറവേറ്റിത്തരുന്ന അച്ഛൻ. കണ്ണുമറച്ചു പെയ്യുന്ന മഴയിൽ ചുഴിയിലേക്കു പതിഞ്ഞിറങ്ങുമ്പോഴും... വയ്യ, ഇനിയോർക്കാൻ വയ്യ.

കൈകൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചാരിനിന്ന ഭിത്തിയോട് ഇഴുകിച്ചേരാൻ തോന്നി. കണ്ണുകളെ നിയന്ത്രിക്കാനായില്ല. അന്നു പെയ്ത മഴപോലെ അത് കവിളുകളെ നനച്ചൊഴുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പോകണം. അതു കടമയാണ്. ജീവിതം കാണാക്കയത്തിലേക്കു മുങ്ങിയപ്പോൾ അലോസരപ്പെട്ടെങ്കിലും ഒരു കൈത്താങ്ങ് തന്നത് ചെറിയമ്മയാണ്. അവരെ ഒന്നുകാണാൻ കൂട്ടാതിരുന്നാൽ ആരോടൊക്കെയോ ചെയ്യുന്ന വഞ്ചനയാകും.

''ഞാൻ പോയിട്ടു വരാം അമ്മേ.''

അവൾ അമ്മയയോടു പറഞ്ഞു. അവർക്കും അറിയില്ല മാളു എന്തിന് മാമ്പഴത്തേക്കു പോകുന്നുവെന്ന്. നാട്ടുനടപ്പ് അത്രമാത്രം. ആയുസ്സ് സമ്മാനിച്ച വിലപിടിപ്പുള്ള ശാസനയും ആജ്ഞയും നിർഭയം സ്പർശിച്ചു. ചെറിയമ്മയുടെ പട്ടാളകേന്ദ്രം. വിയർപ്പിന്റെയും കണ്ണീരിന്റെയും രുചിയെന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ നാളുകൾ. അടുക്കളപ്പടിയിലെത്തുമ്പോഴും ചിന്തകൾ വിട്ടുമാറിയിരുന്നില്ല. അന്നും ശീലം അടുക്കളക്കോലായിലൂടെ കയറിയാണ്.

അടുക്കളവാതിൽ തുറന്നു കിടക്കുകയാണ്. ആരെയും കണ്ടില്ല. ''ആരുമില്ലേ...''

അങ്ങനെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ സ്വരം ഇടറിയിരുന്നു. മറുപടിയൊന്നും വന്നില്ല. സംശയിച്ചു നിൽക്കേണ്ട കാര്യമുണ്ടോ?. എത്ര തവണ വച്ചുവിളമ്പിയതാണ്. ആട്ടും തുപ്പും എത്രയോ കേട്ടതാണ്. മകളല്ലെങ്കിൽ വേലക്കാരിയായി കയറിച്ചെല്ലാനുള്ള അധികാരമുണ്ടല്ലോ. ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞമ്മയോട് എന്തുപറയും? തിരിച്ച് നല്ലതൊന്നും പറയാൻ തരമില്ല. സംശയങ്ങൾ മനസ്സിനെ ബാധിച്ചിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ ഒന്ന് ഇവിടെയാണ് എരിച്ചുതീർത്തത്. അടുക്കളയിലേക്കു കയറുമ്പോഴും മനസ്സിനെ ഉലച്ചിരുന്ന സംശയങ്ങൾ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എലിമാളങ്ങൾപോലുള്ള മുറികൾ താണ്ടി ഇരുട്ടിനെ തട്ടിമാറ്റി ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞമ്മയുടെ മുറിയുടെ വാതില്ക്കലെത്തി. ഊണുമുറിയും ഇടനാഴിയും കഴിഞ്ഞിട്ടും ആരെയും കണ്ടില്ല. കൊച്ചച്ചൻ കോലായിൽ കാണും. അദ്ദേഹം അവിടെനിന്ന് മാറാൻ തരമില്ല. മുറിയുടെ വാതില്ക്കൽ വരെയേ എത്തിയിട്ടൊള്ളൂ. അകത്തേക്കു കയറാൻ മനസ്സനുവദിക്കുന്നില്ല.

''ആരാത്...''

ഇതുവരെ കേൾക്കാത്ത ജര ബാധിച്ച സ്വരം കേട്ടു. ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞമ്മയാണ്. ഇത്രയ്ക്ക് അവശയായിരിക്കുന്നുവോ. പ്രതാപിയായ, ആരെയും താഴ്ത്തിക്കെട്ടുന്ന കരങ്ങളാണോ ഇത്. ഞാൻ... ഞാൻ... മാളുവാ കുഞ്ഞമ്മേ.

മാളു പതുക്കെപ്പറഞ്ഞു. മറുപടിയൊന്നും കിട്ടിയില്ല. ദൈന്യം നിറഞ്ഞ സ്വരത്തോട് എന്തോ ദയ തോന്നി. അകത്തേക്കു കയറി.

''നീ ഇങ്ങോട്ടേക്കുള്ള വഴിയൊക്കെ മറന്നുവോ.''

അങ്ങനെയൊരു ചോദ്യം ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല. 'എന്താണ് ഈ വഴിക്ക്' എന്ന ചോദ്യത്തിനേ തരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ചെറിയമ്മ വളരെ മാറിയിരിക്കുന്നു. അത് ദൈന്യം നിറഞ്ഞ ചോദ്യങ്ങളിൽനിന്ന് മനസ്സിലായി.

''ഞങ്ങള് തൃശ്ശൂർക്ക് പൂവാട്ടോ.'' മറുപടിയൊന്നും കിട്ടിയില്ല. കണ്ണുകൾ മച്ചിലുറപ്പിച്ച് എന്തോ ആലോചിക്കുകയാണ്.

ഞാൻ കേട്ടിരുന്നു. കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. നിങ്ങൾ പോവണ കാര്യം. എന്തേ, നാട് മടുത്തുവോ?

ഏയ്, അങ്ങനെയൊന്നൂല്ല്യ.

കട്ടിലിനരികിലെ തടിക്കസേരയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചശേഷം പറഞ്ഞു: ''എല്ലാം അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.''

മ്... അദ്ദേഹം മാത്രം തീരുമാനിച്ചാൽ മതിയാകില്ല. നിനക്കും വേണം ഒരു സ്വരം. ഇത് അവന്റെ ജീവിതമല്ല. നിങ്ങളുടെ ജീവിതമാണ്.

മാളുവൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ആദ്യമായാണ് ഒരു ഉപദേശം കേൾക്കുന്നത്. ''നിന്റെ ഭർത്താവ് അപ്പുണ്ണി വീതമെല്ലാം മേടിച്ചൂന്ന് കേട്ടൂല്ലോ'' അതിനും മാളുവിന് മറുപടിയൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

''ചെറിയമ്മയ്ക്ക് എങ്ങനെയാ ഇപ്പോ.''

''ആ ഗോവിന്ദൻ വൈദ്യരുടെ ചികിത്സയാ... കാര്യമൊന്നുമില്ല, ഈ ചുമ എന്നെ കൊണ്ടുപോവാനുള്ളതാ...''

എന്താണ് തിരിച്ചു പറയേണ്ടതെന്നറിയില്ല. മൂകതയാണ് ഇരുട്ട് പതിയിരിക്കുന്ന കഷായം മണക്കുന്ന മുറിക്കുള്ളിൽനിന്ന്...

''കൃഷ്ണേട്ടൻ, അംബികേട്ടത്തി, കുട്ടികൾ അവരൊക്കെ എവിടെ ചെറിയമ്മേ?''

നിശ്ശബ്ദത തട്ടിമാറ്റി ചോദിച്ചു:

അംബികയുടെ കുടുംബക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവം. അവരങ്ങട് പോയിരിക്കാ. പിന്നെയും നേരമേറെ ആ മുറിക്കുള്ളിൽ എന്തൊക്കെയോ ആലോചിച്ചിരുന്നു.

''ഞാനിറങ്ങുന്നു ചെറിയമ്മ.''

ചെറിയമ്മ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണിരുന്നു. ഉണർത്താതെ മുറിക്കു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. കൊച്ചച്ചനെ കണ്ടില്ല. കോലായിലേക്കു നടന്നു. പാതിവഴിയിലാരോ പിടിച്ചു നിർത്തിയപോലെ മനസ്സു പറഞ്ഞു.

''കാണേണ്ട, അദ്ദേഹത്തെ കാണേണ്ട.''

കുറുങ്കവിതകൾ

ജോസ് പോളയ്ക്കൽ

1

കുറ്റങ്ങൾ കണ്ടാൽ തിരുത്താൻ മടിക്കേണ്ടൊ-
രിറ്റും, മടിക്കുകിൽ കൃത്യവിലോപമാം;
മുറ്റും വിരോധമോടന്യരിലില്ലാത്ത
കുറ്റം ചുമത്തുകിൽ സത്യവിരോധവും.

2

ചുറ്റും നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കവെ
തെറ്റെന്നതിന്മേൽ വിധി പറഞ്ഞീടൊലാ;
തെറ്റാം ചിലപ്പോൾ, പൊരുൾ വേറെയായിടാം,
തെറ്റാവരം നമുക്കില്ലയെന്നോർക്കണം.

3

ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞുകിടക്കും കയർ വിഷം
ചിറ്റുമുരഗമെന്നാദ്യം ഭ്രമിച്ചിടാം;
തെറ്റിദ്ധരിച്ചതാണെന്നറിഞ്ഞാലതി-
ന്നറ്റം പിടിക്കാൻ ഭയക്കുമോ പിന്നെ നാം.

4

മുറ്റത്തെ വൃക്ഷം തരും തണലും മുറ
തെറ്റാതെ കായ്കളും, നന്നാണതൊക്കെയും,
മുറ്റിവളർന്നു പുരമുകളെത്തിയാൽ-
പ്പറ്റില്ലവെട്ടാതപായുമുണ്ടായിടും.

5

ഉറ്റചങ്ങാതി ചമഞ്ഞുനടപ്പവ-
നൊറ്റുകില്ലെന്നങ്ങുതീർത്തും നിനയ്ക്കൊലാ;
കാറ്റനുകൂലമെന്നാകിൽ വിശ്വസ്തനും
മാറ്റം വരാം കളം മാറിച്ചവിട്ടിടാം.

6

ഉറ്റോരുമുണ്ടുടയോരുമുണ്ടെങ്കിലു-
മൊറ്റപ്പെടുന്നോരനേകരുണ്ടൂഴിയിൽ;
മറ്റൊന്നുമല്ലവർ നിർമായസ്നേഹമാ-
ണേറ്റം കൊതിപ്പ,താർജിക്കാതെപോവതും.

ആൻ മരിയ തോമസ്
Class : XI
St. Mary's HSS, Pala

നിന്റെയുള്ളിൽ സംഭവിക്കുന്നതെന്താണ്?

അജ്ഞാതനായ ഒരു രചയിതാവിന്റെ തൂലികയിൽനിന്നുണർന്നുവന്ന ഈ ചെറുകഥ ലോകമെമ്പാടും പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച ഒന്നാണ്: ഒരിക്കൽ ഒരു ബാലിക തന്റെ പിതാവിനെ ചില പരാതികളുമായി സമീപിച്ചു. തന്റെ ജീവിതം ദുരിതപൂർണമാണെന്നും ഒരു പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചുതീരുംമുമ്പേ അടുത്തതിനെ നേരിടേണ്ടിവരുന്നെന്നുമാണ് അവളുടെ പരാതി. എല്ലായ്പോഴും പോരാടി താൻ തളർന്നെന്നും എങ്ങനെ ഇതിനെ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകണമെന്നു തനിക്കറിയില്ലെന്നും അവൾ പറഞ്ഞു.

അവളുടെ അച്ഛൻ ആ നാട്ടിലെ ഒരു പ്രധാന പാചകക്കാരനായിരുന്നു. മകളെയുംകൂട്ടി അദ്ദേഹം അടുക്കളയിലേക്കു പോയി. ശേഷം മൂന്നു കലങ്ങളിൽ വെള്ളംനിറച്ച് അദ്ദേഹം അവയെ ഒരുപോലെ തിളപ്പിക്കാൻ വച്ചു. വെള്ളം തിളച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം ഒരു കലത്തിൽ ഉരുളക്കിഴങ്ങും മറ്റൊന്നിൽ മുട്ടയും അവസാനത്തേതിൽ കുറച്ചു കാപ്പിക്കുരുവും ഇട്ടു. അവയെ തിളയ്ക്കാൻ അനുവദിച്ചു. പിതാവ് എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്നറിയാതെ മകൾ അക്ഷമയോടെ കാത്തിരുന്നു.

ഇരുപതു മിനിട്ടിനുശേഷം അദ്ദേഹം ബർണറുകൾ ഓഫ് ചെയ്തു. ഉരുളക്കിഴങ്ങും മുട്ടയും വെവ്വേറെ പാത്രങ്ങളിലേക്കു മാറ്റുകയും കോഫി പുറത്തെടുത്ത് ഒരു കപ്പിലൊഴിച്ചു വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്ദേഹം ആ കുട്ടിയുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞ് എന്താണു കാണുന്നതെന്നു ചോദിച്ചു. ഉരുളക്കിഴങ്ങ്, മുട്ട, കോഫി എന്ന് തിടുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞ മകളോട് അവയെ നന്നായി നിരീക്ഷിച്ച് ഉത്തരങ്ങൾ പറയാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അവൾ ഉരുളക്കിഴങ്ങ് തൊട്ടുനോക്കി. അതു മൃദുവാണെന്ന് അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം കുട്ടിയോട് ഒരു മുട്ട പൊട്ടിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഷെല്ലിൽനിന്ന് വലിച്ചെടുത്ത കഠിനമായ മുട്ടയെ അവൾ പാത്രത്തിലേക്കു വച്ചു. ശേഷിക്കുന്ന കോഫിക്കപ്പ് അദ്ദേഹം അവൾക്കുനേരേ നീട്ടി. അതിന്റെ സമൃദ്ധമായ വാസന അവളുടെ മുഖത്ത് ഒരു പുഞ്ചിരി വിടർത്തി.

അവൾ ചോദിച്ചു: ''പിതാവേ, ഇത് എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്?''

അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു: ''മൂന്നു വസ്തുക്കളും ഒരേ പ്രതിസന്ധിയാണ് നേരിട്ടത്. എന്നിരുന്നാലും ഓരോന്നും വ്യത്യസ്തമായി പ്രതികരിച്ചു.

കഠിനമായിരുന്ന ഉരുളക്കിഴങ്ങ് ചുട്ടുതിളയ്ക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽ മൃദുവും ദുർബലവുമായിത്തീർന്നു.

മുട്ട ദുർബലമായിരുന്നു. നേർത്ത ഷെല്ലുകൊണ്ട് സംരക്ഷിച്ച അതിന്റെ ദ്രാവകഭാഗം പിന്നീടു കഠിനമായിപ്പോയി.

എന്നാൽ കാപ്പിക്കുരുക്കൾ സവിശേഷമായിരുന്നു. തിളച്ച വെള്ളത്തിനെ മറ്റൊന്നായി സൃഷ്ടിച്ചെടുത്തു.''

ഇവയിൽ നീ ഏതാണ് എന്ന് പിതാവ് മകളോടു ചോദിക്കുന്നതോടെ കഥ അവസാനിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ കഥാകാരൻ നമ്മോടോരോരുത്തരോടുമാണ് ഈ ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നത്.

ജീവിതത്തിൽ നമുക്കു ചുറ്റും പലതും സംഭവിക്കുന്നു. അവയിൽ പലതും നമുക്കും സംഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ, നമ്മുടെയുള്ളിൽ എന്തു സംഭവിക്കുന്നു? അതിനാൽ, നിങ്ങളെന്താണെന്ന് സ്വയം വിലയിരുത്തുക. പ്രവൃത്തികളിൽ ജാഗരൂകരാവുക.

കടങ്കവിതകൾ

പുത്തൻവേലിക്കര സുകുമാരൻ

1. മുളങ്കാട്
പൂക്കാത്തൊരില്ലിമുളങ്കാട്
കായ്ക്കാത്തൊരില്ലി മുളങ്കാട്
വെട്ടിമുറിച്ചു കളഞ്ഞാലും
പൊട്ടിമുളയ്ക്കും മുളങ്കാട്!

2. മുറ്റത്തെചെടി
മുറ്റത്തുള്ളൊരു ചെടിയാണേ
മുൾമുടി ചൂടിയ ചെടിയാണേ
മുടിയിൽ സുഗന്ധം വാർന്നൊഴുകും
മലരണിയുന്നൊരു ചെടിയാണേ!

3. കൊക്കമ്പി
അക്കരെ നില്ക്കും കൊക്കമ്പി
ഇക്കരം നില്ക്കും കൊക്കമ്പി
കടലിൽ ചാടും കൊക്കമ്പി
കുട ചൂടിക്കും കൊക്കമ്പി

4. അരിപിരിവള്ളി
അരിപിരിയരിപിരി-
യരിപിരവള്ളിയി-
ലഴകിയലുന്നൊരു മുത്തുണ്ടേ
മരതകമൊത്തൊരു മുത്തുണ്ടേ

5. അക്കരവിളയിൽ...
അക്കരവിളയിൽ തെക്കേത്തൊട്ടിയിൽ
ചക്കരകൊണ്ടൊരു തൂണുണ്ടേ
തൂണിനകത്തൊരു നൂലുണ്ടേ
നൂലുവലിച്ചാൽ തേനുണ്ടേ!

1 - തലമുടി
2 - റോസാപ്പൂവ്
3 - സൂര്യൻ
4 - കുരുമുളക്
5 - ചെത്തിപ്പൂവ്

കഥ

പൂന്തോട്ടത്തിലെ പൂമ്പാറ്റകൾ

അന്ന ഐസക് ജോസഫ്
St. Anns CGHS
Thrissur

ഒരിക്കൽ ഒരു വലിയ പൂന്തോട്ടത്തിൽ മൂന്നു പൂമ്പാറ്റകൾ താമസിച്ചിരുന്നു. ആ പൂന്തോട്ടം വലുതായിരുന്നു. ആ പൂന്തോട്ടത്തിൽ കുറെ മരങ്ങളും പൂക്കളും പുല്ലുകളുമൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും ആ പൂന്തോട്ടത്തിൽ ഉടമസ്ഥൻ വന്ന് ചെടികൾ നനയ്ക്കും. അപ്പോൾ പുതിയ പൂക്കൾ വളരും. അതു കാരണം ആ മൂന്നു പൂമ്പാറ്റകൾക്ക് ഇഷ്ടംപോലെ തേൻ കിട്ടും. അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം അവർ നോക്കുമ്പോൾ കുറെ കുട്ടികൾ പൂന്തോട്ടത്തിലേക്കു കളിക്കാൻ വരുന്നു. അവർ മഹാവികൃതിക്കുട്ടികളായിരുന്നു. അതിൽ ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞു: ''നമുക്ക് ആ പൂമ്പാറ്റകളെ പിടിച്ചാലോ?'' അപ്പോൾ മറ്റു കുട്ടികൾ പറഞ്ഞു: ''ആ പിടിക്കാം.'' ആ പറഞ്ഞത് പൂമ്പാറ്റകൾ കേട്ടു. 'അയ്യോ' എന്നു പറഞ്ഞ് പൂമ്പാറ്റകൾ പൂന്തോട്ടത്തിനു പുറത്തുവന്നു. നമുക്കിനി ഇവർ പോവാതെ അകത്തു കടക്കാൻ പറ്റില്ല. അവർ സങ്കടപ്പെട്ട് ഒരു മരച്ചില്ലയിൽ ഇരുന്നു. അപ്പോൾ ആ കുട്ടികൾ പൂക്കളുടെ പുറത്തുകൂടി ഓടിനടന്നു. പൂമ്പാറ്റകൾ അടുത്തുള്ള ഒരു കുഞ്ഞുപൂന്തോട്ടത്തിൽ പോയി. അവിടുത്തെ പൂവിൽനിന്ന് കുറച്ച് തേൻ കുടിച്ചു വൈകുന്നേരംവരെ അവർ ആ കുഞ്ഞുപൂന്തോട്ടത്തിൽ താമസിച്ചു. വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ ആ പൂമ്പാറ്റകൾ വലിയ പൂന്തോട്ടത്തിലേക്കു പോയി. അവിടുത്തെ എല്ലാ പൂക്കളും പറിഞ്ഞുകിടക്കുകയാണ്. അതിൽ ഒരു പൂമ്പാറ്റ പറഞ്ഞു: ''നമുക്ക് ഈ രാത്രി ഇവിടെ താമസിക്കാം.'' മറ്റു പൂമ്പാറ്റകൾ സമ്മതിച്ചു. രാവിലെ ആ വലിയ പൂന്തോട്ടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ വന്നു, അയാൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. ''അയ്യോ, ഇതെങ്ങനെ? എന്റെ പൂന്തോട്ടത്തിനെന്തുപറ്റി?'' ഉടമസ്ഥൻ പൂന്തോട്ടത്തിൽ പുതിയ കുറെ ചെടികൾ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ട് പൂന്തോട്ടത്തിൻ മുമ്പിൽ ഒരു ബോർഡും വെച്ചു. അതിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്, ഇവിടെ കുട്ടികൾക്ക് കളിക്കാൻ അനുവാദമില്ല എന്നായിരുന്നു. അപ്പോൾ പൂമ്പാറ്റകൾക്ക് വളരെ സന്തോഷമായി. അവർ ഒത്തിരി നാൾ അവിടെ താമസിച്ചു.

അവർക്കും ജീവനിൽ കൊതിയുണ്ട്

ആൽബിൻ ജിജോ
B Sc Maths,
St. Thomas College, Pala

ജീവദാതാവായ ദൈവത്തിനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ജീവന്റെ മേൽ അവകാശമില്ല. 1971 ലെ എം.ടി.പി. ആക്ട് 2021 ൽ ഭേദഗതി ചെയ്യാനുള്ള നീക്കങ്ങളും പ്രക്രിയകളും പുരോഗമിക്കുകയാണ്. തീർത്തും അപലപനീയമായ ഒരു തീരുമാനമാണിത്. രാഷ്ട്രപതി നിയമഭേദഗതി അംഗീകരിച്ച സാഹചര്യത്തിൽ നിയമത്തിന്റെ അപകടങ്ങളെക്കുറിച്ചും അധാർമികതയെക്കുറിച്ചും നാം ബോധവാന്മാരാകണം.

ഇരുപത് ആഴ്ചവരെ പ്രായമുള്ള ഗർഭസ്ഥശിശുവിനെ മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണറുടെ നിർദേശത്തോടെ നശിപ്പിക്കുന്നത് അനുവദിക്കുന്ന നിയമമാണിത്. ഗർഭിണിയുടെ ജീവനു ഭീഷണിയോ ശിശു ജനിച്ചാൽ ഗുരുതരമായ ശാരീരികമോ മാനസികമോ ആയ വൈകല്യങ്ങളോ ഉണ്ടാവുമെന്നുള്ള സാഹചര്യത്തിലാണ്

ഈ നിയമം എം.ടി.പി. അനുവദിക്കുന്നത്. ഇരുപതാഴ്ചയ്ക്കും ഇരുപത്തിനാലാഴ്ചയ്ക്കും മധ്യേ പ്രായമുള്ള ശിശുവിനെ മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണറുടെ അനുവാദത്തോടെ ഗർഭച്ഛിദ്രം ചെയ്യാമെന്ന നിയമമാണിത്.

ബീജസങ്കലനത്തിന്റെ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ ജീവനുണ്ടാകുന്നുവെന്നാണ് കത്തോലിക്കാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. രണ്ടു മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ ഒരു മനുഷ്യന്റേതായ രൂപവും അവയവങ്ങളും ശിശുവിൽ രൂപപ്പെടുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിലുള്ള ഒരു ശിശുവിന് വികസിക്കാത്തത് ശ്വാസകോശം മാത്രമാണ്. നിയമപ്രകാരമുള്ള കണക്കിലെ ആറുമാസം എത്തുമ്പോൾ, ശിശുവിന്റെ വളർച്ച ഏതാണ്ട് എല്ലാ രീതിയിലും വികസിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. മൂന്നു മാസത്തിനുമുമ്പ് കുഞ്ഞുങ്ങൾ ചിരിക്കുന്നതും, അനങ്ങുന്നതുമെല്ലാം സ്കാനിംഗിൽ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതായത്, അവർക്ക് വൈകാരികവും ബൗദ്ധികവുമായ തലങ്ങളിൽ വളർച്ചയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു ചുരുക്കം.

മേൽപ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും അത് ഒരു മനുഷ്യനാണെന്നത് നിസ്സംശയം അംഗീകരിക്കാവുന്ന കാര്യമാണെങ്കിലും ഗർഭപിണ്ഡം തുടങ്ങിയ വാക്കുകളുപയോഗിച്ച് അതിനെ ജീവനില്ലാത്തതായി പലപ്പോഴും തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു.

ഗർഭപാത്രത്തിൽ ഉരുവായ ഒരു ശിശുവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിന് ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്. അമ്മയുടെ ഗർഭപാത്രത്തിലുള്ള കുഞ്ഞിനെ നശിപ്പിക്കാൻ അമ്മയ്ക്ക് അനുവാദമുണ്ടെന്നുള്ള വാദത്തിന് അടിസ്ഥാനമില്ല. എന്തെന്നാൽ, ശാസ്ത്രീയമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, അമ്മയുടെയും കുഞ്ഞിന്റെയും ജനിതകഘടന വ്യത്യസ്തമാണ്. അതിനർത്ഥം അമ്മയും കുഞ്ഞും രണ്ടു വ്യത്യസ്ത വ്യക്തികളാണ് എന്നതു തന്നെ.

മറ്റൊരു വാദം, പെൺകുട്ടിയുടെ തെറ്റുകൊണ്ടല്ലാതെ ഗർഭധാരണം സംഭവിക്കുന്ന അവസരങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിലും കുഞ്ഞിനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ സഭ അനുവദിക്കുന്നില്ല. കാരണം, അതിനു ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ട്. പിതാവിന്റെ കുറ്റത്തിന് മക്കളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിൽ യുക്തിയില്ല.

ജനിക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഏറ്റെടുക്കാൻ അനേകർ തയ്യാറാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ തെറ്റായ കാഴ്ചപ്പാടുകളും ഇരയോടുള്ള അസഹിഷ്ണുതയും അനേകം ജീവനുകളുടെ നാശത്തിനു കാരണമാകുന്നു.

ഇനി, ജനസംഖ്യയെക്കുറിച്ചും ജനപ്പെരുപ്പത്തെക്കുറിച്ചും വ്യാകുലപ്പെടുന്നവരോടു പറയട്ടെ: ഓരോ രാജ്യത്തിനും അവരവരുടേതായ മൂലധനമുണ്ട്. നമ്മുടെ മൂലധനമാണ് മനുഷ്യർ. ഈ മൂലധനം ഉപയോഗിച്ച് രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കും.

ചിലരുടെ സ്വാർത്ഥതയ്ക്കും തെറ്റായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കും മുമ്പിൽ ബലിയാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സംസ്കാരമായി നമ്മുടേതു മാറിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പാ മരണസംസ്കാരമെന്ന് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

അമ്മയെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ കുഞ്ഞ് മരണപ്പെടുന്നത് ഗർഭച്ഛിദ്ര പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. അതേസമയം കുഞ്ഞിനെ നശിപ്പിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ചെയ്യുന്നതെന്തും തെറ്റാണ്.

ആറുമാസം വരെ പ്രായമുള്ള ശിശുക്കളെ നശിപ്പിക്കാമെന്ന ഈ ഭേദഗതിക്കെതിരേ ശബ്ദമുയർത്താൻ നമുക്ക് ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. ജീവന്റെ മൂല്യത്തെക്കുറിച്ച് ബോധ്യമുള്ള ഒരു ജനതയെയാണ് നമുക്കാവശ്യം. ജീവൻ ദൈവികമാണ്. അതു സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, ഏതെങ്കിലും ആശുപത്രിയിൽ ചിതറിക്കപ്പെട്ടുപോകേണ്ടിയിരുന്നവരാണ് നാമെന്നറിയുക.

സാന്ത്വനക്കാറ്റ്

അഞ്ജലി അശോക്
MBA, St. Euphrasia's College, Bengaluru

ഈ ആശുപ്രതിവരാന്തയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ സകല വേദനകളും പ്രയാസങ്ങളും ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നു. അവരവർക്കു വേണ്ടപ്പെട്ടവരുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാനുള്ള നെട്ടോട്ടത്തിലാണ് ഇവിടെ എല്ലാവരും. തലങ്ങും വിലങ്ങും ധൃതിയിൽ നടക്കുന്ന ഡോക്ടർമാരും നേഴ്സുമാരും മറ്റ് ആശുപത്രിജീവനക്കാരും. എന്തോ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നു എന്ന തോന്നൽ സദാ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു, ഈ വരാന്തയുടെ അങ്ങേയറ്റത്തുള്ള ഐസിയുവിൽ എനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ട ഒരാൾ കിടപ്പുണ്ട് – എന്റെ അമ്മ.

ഓർമ്മവെച്ച നാൾമുതൽ ഞാൻ കാണുന്നത് എന്റെ അമ്മയുടെ കരയുന്ന മുഖമാണ്, എന്റെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി ഒരിക്കൽ അമ്മ എന്റെ അച്ഛനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു. പണക്കൊതിയിലും മദ്യപാനത്തിലും മറ്റു ദുർന്നടപ്പുകളിലുംപെട്ട് ജീവിതത്തിന്റെ വഴിയോരത്ത് അമ്മയെ തനിച്ചാക്കിപ്പോയ അച്ഛൻ. വളരെയധികം കഷ്ടപ്പെട്ട്, ഒറ്റമകനായ എന്നെ അമ്മ വളർത്തി. എന്നെക്കൂടാതെ ഒരു കാലിനു സ്വാധീനമില്ലാത്ത കുഞ്ഞമ്മയും അമ്മയുടെ സംരക്ഷണയിലായിരുന്നു.

കാലം കടന്നുപോയി. അമ്മ തളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ കുടുംബഭാരം ഞാൻ ഏറ്റെടുത്തു. സ്ഥിരമായ ഒരു ജോലിയില്ല, എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും ജീവിതം മുന്നോട്ടുപോകില്ലെന്നുറപ്പായപ്പോൾ ആകെയുള്ള അഞ്ചുസെന്റ് പണയപ്പെടുത്തി ഗൾഫിലേക്കു പോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആരുടെയൊക്കെയോ കാലുപിടിച്ച് അമ്മാവൻ എനിക്ക് ഒരു വിസ സംഘടിപ്പിച്ചുതന്നു. അമ്മയെയും കുഞ്ഞമ്മയെയും അമ്മാവനെ ഏല്പിച്ച് എന്റെ കൊച്ചുമോഹങ്ങളുമായി ഞാൻ ഗൾഫിലേക്കു പറന്നു. അംബരചുംബികളായ കെട്ടിടങ്ങളും മനോഹരകാഴ്ചകളും കണ്ട് ഞാൻ അമ്പരന്നു. നാളുകൾ കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെയിരിക്കേ, നടുക്കുന്ന ആ വാർത്ത വന്നു. ലോകത്തെ മുഴുവനും കൊവിഡ് എന്ന മഹാമാരി പിടികൂടിയിരിക്കുന്നു. ഈ നാട്ടിലേക്കും അതിന്റെ കരാളഹസ്തം നീണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ആരെയും വീടിനു പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ ഭയന്നു. എന്താണു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നറിയില്ല. ജോലിയുമില്ല, കൂലിയുമില്ല. നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ പറ്റുമോ എന്നുപോലും അറിയില്ല, കരയാൻപോലും കഴിയുന്നില്ല. ആകെയൊരു മരവിപ്പ്. ചില ഫ്ളാറ്റുകളിൽനിന്ന് നിലവിളികൾ കേൾക്കാം. ആംബുലൻസുകൾ അലമുറയിട്ട് ചീറിപ്പായുന്നു. പോലീസുകാർ വഴിയിൽ കാണുന്നവരെയൊക്കെ തല്ലിയോടിക്കുന്നു. എന്റെ അമ്മയും കുഞ്ഞമ്മയും... അവരുടെ കാര്യമോർത്ത് എന്റെ മനസ്സു വിങ്ങി. ഫോൺ വിളിച്ചിട്ടു കിട്ടുന്നില്ല. സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിനു മാത്രമേ എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഞാൻ നിലവിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു; ''അപ്പാ, എന്നെ രക്ഷിക്കണേ.'' എന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു പ്രകാശം പരന്നു, എന്റെ ദൈവം എന്നെ കൈവിടില്ല, അതുകൊണ്ട് എന്റെ നാടും എന്നെ കൈവിടില്ല. ദൈവത്തിന്റെ കരുതൽ... ഞങ്ങൾക്കു നാട്ടിലേക്കു പോരാൻ അനുവാദം കിട്ടി. ഒരുപാട് സ്വപ്നങ്ങളും മോഹങ്ങളുമായി ഇവിടെ വന്ന എനിക്ക് ഒന്നുമാകാതെ തിരികെപ്പോകേണ്ടിവന്നു, എല്ലാം ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്.

എന്റെ മണ്ണിൽ കാലുകുത്തിയപ്പോൾ ഞാനാകെ കോരിത്തരിച്ചു. എന്റെ നാടിനെയും നാടു ഭരിക്കുന്നവരെയുമോർത്ത് ഞാൻ അഭിമാനംകൊണ്ടു. ഇവിടെ ആംബുലൻസുകളുടെ ഭയാനകമായ ചീറിപ്പായലില്ല, നിലവിളികളില്ല, പോലീസുകാരുടെ ആട്ടിപ്പായിക്കലില്ല. മനസ്സ് ശാന്തമായി. അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തണലിൽ എന്റെ സങ്കടങ്ങൾ ആവിയായി, എന്റെ അമ്മയെയും കുഞ്ഞമ്മയെയും വിട്ട് ഇനി ഞാൻ എവിടേക്കുമില്ല.

ആശ്വാസത്തിന്റെ ദിനങ്ങൾക്കുമേൽ കറുത്ത നിഴൽ വീണത് പെട്ടെന്നായിരുന്നു. പനിക്കു മരുന്നു വാങ്ങാൻ പോയ അമ്മയ്ക്ക് കൊവിഡ് സ്ഥിരീകരിച്ചു. ഞാൻ തകർന്നുപോയി. പതിനഞ്ചു ദിവസമായി ഈ ആശുപത്രി വരാന്തയിൽ അമ്മയെ ഒന്നു കാണാനാവാതെ, മോനേയെന്നുള്ള വിളി കേൾക്കാനാവാതെ ഒരേയിരുപ്പ്. ഡോക്ടർമാരും നേഴ്സുമാരുമൊക്കെ നിർബന്ധിച്ചതാണ്, വീട്ടിൽ പൊയ്ക്കോളൂ, ഞങ്ങളില്ലേ ഇവിടെ. എനിക്കറിയാം അവരുടെ കരുതൽ, സ്നേഹം... ഒക്കെ. പക്ഷേ, എന്റെ അമ്മയല്ലേ? ഇന്നറിയാം അമ്മയുടെ പരിശോധനാഫലം.

അമ്മയുടെ റിസൾട്ട് പറയുമ്പോൾ ഡോക്ടറുടെ മുഖത്തു കണ്ട സന്തോഷം എനിക്കു മറക്കാൻ കഴിയില്ല. പുഞ്ചിരി വിരിയുന്ന ആ കണ്ണിൽ നിറഞ്ഞ ആനന്ദക്കണ്ണീർ എന്നെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. അച്ഛൻ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയെങ്കിലും എന്നെ വളർത്തിയ എന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ഞാൻ എന്തുകൊടുത്താൽ മതിയാകും. എന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് ഈ സന്ധ്യാനേരത്ത് ദൂരെ മറയുന്ന അസ്തമനസൂര്യനെനോക്കി സായന്തനക്കാറ്റേറ്റ് ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സ് എന്നോട് വീണ്ടും പറഞ്ഞു: എന്റെ അമ്മ എന്നെ കരുതിയതിനുമപ്പുറമായി ഞാൻ അമ്മയെ കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.